Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Korfitsen, Valdemar.
Titel | Title:	Poetisk Charivari.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : Th. Gandrup, 1867
Fysiske størrelse | Physical extent:	64 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at krediterere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

POETISK CHARIVARI

AF

VALDEMAR KORFITSEN.

KJØBENHAVN.
FORLAGT AF BOGHANDLER TH. GANDRUP.
1867.

(AD CENSOREM).

Compesce mentem! — me qvoqve pectoris
Tentavit in dulci juventa
Fervor et in celeres iambos.

HORATIUS.

INDHOLD.

Rimbrev til Læseren . . . . . Side 1.

I. Et Spørgsmaal . . . . . 6.
En Stemning . . . . . 7.
Et Godmorgen . . . . . 9.
Sang og Sorg . . . . . 11.
Vuggevise . . . . . 13.
De to Vandringsmænd . . . . . 15.
I Skoven . . . . . 18.
En Skeptiker . . . . . 20.
Odins Høi . . . . . 22.
Hornbæk . . . . . 24.
Slesvig . . . . . 25.
Peter Evald Koenig . . . . . 26.

II. Palimpsester fra 1864.
En Balvise . . . . . 28.
En Vise om Kjøbenhavn i 1864 . . . . . 31.
Ved Dannevirke . . . . . 34.
Efter Dannevirkes Rømning:
I. Fr. VII. . . . . 38.
II. Den 11te Februar . . . . . 38.
III. Danmarks Vaaben . . . . . 39.

III. En Hverdagshistorie . . . . . 40.
Sangen om Hr. Sommer . . . . . 41.
En Kæmpevise . . . . . 43.
Et Frieri . . . . . 46.

Prosa . . . . . Side 47.
Epigrammer . . . . . 48.
Diamanterne . . . . . 50.
Den fæle Vinter . . . . . 51.
Før Ballet . . . . . 53.
Barcarole . . . . . 55.
Hun var vel ei! . . . . . 58.
En Complex af Gaader . . . . . 60.
Til en Dame . . . . . 62.

Rimbrev til Læseren.

Kjøbenhavn, i October 1866.

Høistærede Læser!

Naar Aaret nærmer sig sin Slutningsfest
Og man i Hjemmet føler sig som Gjæst,
Thi festligt straale Kroner og Lampetter,
Vil den, som har et husligt Hjem beredt,
I Reglen samle Alt, hvad der er spredt
Af Slægt og Venner, at de under Et,
Kan nyde Julens kostelige Retter;
Og Husets Fader gjøre vil Honneur
For Gjæsterne, han aabnede sin Dør,
Og Husets Moder af et kjærligt Hjerte
Vil, som hun gjorde det bestandig før,
De kjære Gjæster kongeligt beværte;
Og Sangen toner fra det fulde Bryst,
Og der er festlig Jubel, Liv og Lyst,
De Unge muntert med de Gamle tumle;
Og Ingen hæmmer Barnets glade Røst,
Thi Alle glæde sig, og Ingen — skumle. —
Men jeg —
Ja, undskyld mig,
At jeg saa dristig taler om mig selv! —
Jeg driver ensom hen ad Livets Elv,

Jeg har slet intet Hjem, hvor jeg er hjemme,
Og det vil ikke lykkes mig at glemme
Mit Barndoms Hjem og Gjæstfriheden der.
Der er bestandig som en indre Stemme,
En indre Drift, en Tørst, en Trang,
Som jeg forgjæves prøver paa at hæmme,
Og som jeg nu tilsidst har faaet kjær,
Der lifligt lokker mig saa mangen Gang
Til selv at skabe mig et Hjem,
Hvor dem,
Jeg elskede, jeg kunde høit beværte,
Og hvor jeg kunde aabne frit min Dør
Og gjøre, hvad jeg aldrig gjorde før:
Honneur
For dem, der kom med venligt Sind og Hjerte;
Men aldrig fik jeg tændt en Julekjerte —
Ha, Sorg og Smerte!
Thi jeg er Fader, maa De huske paa,
Og burde kunne holde Julefester
Med Sang og Dands og det for fuldt Orchester
Og hele Skarer, ja, af glade Gjæster,
Som kunde more sig med mine Smaa.
Som Fader mener nemlig jeg som saa,
Og det kan De jo sikkert nok forstaae,
Jeg mener, mine Smaa er værd at see paa
Og altsaa ogsaa gode til at be'e paa. —
Omsider har jeg naaet dog, hvad jeg vilde,
Omsider kan jeg gjøre Julegilde!

Thi har jeg samlet alle mine Smaa,
At sige dem, om hvem jeg turde mene,
De kunde gaae
Alene —
Jeg haaber, De forstod,
Jeg mener her: paa deres Versefod —
Jeg samlede kun dem, der ikke halte;
Og meget af mit eget Kjød og Blod
Jeg grumt forskjød; jeg maatte jo beherske
Den Kjærlighed, jeg tidt har kæmpet mod;
Og skjøndt en indre Blodets Røst mig kaldte,
Jeg dog forskjød dem, der var altfor salte
Og tilmed alle dem, der var for ferske.
Jeg synes derfor, jeg har gjort alt Muligt,
Hvad jeg formaaede, derfor, Gjæster! kom;
Men kom i Huset med en skaansom Dom
Og ei med en Kritik, der falder gulligt,
Thi — permission! — det krænker mig saa gru'ligt. —

Velkommen, kjære Venner, da til Festen! —
Jeg siger Festen, men jeg frygter næsten,
At man vil stødes over dette Ord
Og ikke finde Navnet just saa slaaende.
Dog, siden det nu engang staaer, saa troer
Jeg dog, at det er bedst, det bliver staaende,
Thi ærligt talt, jeg efter svagt Formaaende
Har her dog dækket Dem et Julebord.

Velan da! Vær velkommen her til Festen!
Se nu lidt venligt paa de Smaa som sagt.
Ja, der er Nogle, som er vel ved Magt,
Det tør jeg trods mit Faderskab forkynde,
Forresten
Saa er der Andre, som er noget tynde.
Men vi skal sikkert nok med Tiden oppe os,
Ifald De ikke ligestrax vil stoppe os
I Væxten
Ved ubarmhjertigt os at læse Texten.
Thi vel jeg ved, at der er baade
Adskillige af Børnene lidt kaade
Og Enkelte, som er maaske lidt fri'
Især mod Fremmede,
Kun lidt i Slægt med de bekjendte Ni,
Men jeg har ikke søgt at faae dem tæmmede;
Jeg frygted' for, at deres muntre Lune
Og Liv og — stop! min Faderkjærlighed
Var ligeved at faae mig slemt paa Gled;
Tillad mig en beskeden, pæn Lacune,
Som De maaske da fylder i mit Sted. —
Men gid De nu vil finde Dem tilrette
Med mine Børn og Spørgere berette,
De fandt kun gode Børn og ingen slette,
Og at de var tildels dog ganske nette.
Se! Størsteparten i min Børneflok
Er munter nok,
En Enkelt er dog noget mer alvorlig.
Men fik jeg ogsaa een Alvorlig aarlig,

Saa fik jeg tyve Lystige igjen —
Det ligger i mit Væsen uvilkaarlig.
Men, hvis De, kjære Læser, er min Ven,
Saa siger De og giver frit Dem hen:
„Jeg finder dette Væsen ei saa daarlig;
Nei, nu jeg ender dette Rimbrevs Læsen,
Saa maa jeg ærligt sige, jeg har funden, —
Og jeg er dog en lille Smule kræsen —
At Værten her igrunden
Har vunden
Mig ved et overmaade vakkert Væsen.“ —
Yderst forbunden!

V. K.

I.

Et Spørgsmaal.

Du har hørt, hvad Nattergalen sang,
Du har hørt dens elskovsfulde Klage,
Du har hørt den kalde paa sin Mage,
Skjøndt forgjæves i den Nat saa lang.

Du, som ofte lytted' til min Røst,
Ofte hørte mine Længselssange,
I mit Hjerte læste mange Gange,
Men kom ikke heller til mit Bryst.

Du har hørt, at den forgjæves sang,
Og kan slig en Sanger gaae af Glemme,
Spotter Du vel mig, hvis svage Stemme
Har ei hin vidunderlige Klang?

En Stemning.

De rislende Bølger den hvidlige Kyst
Kysse kjærligt paa Panden,
De spøgende gantes med hviskende Røst
Og lege saa ømt med hinanden.

De brusende Bølger den hvidlige Kyst
Spotte med stormende Latter,
De pine den nu med drillende Lyst
Og pidske den atter og atter.

De hoppende Bølger den hvidlige Kyst
Flye med jublende Glæde,
De ile bort fra dens kjærlige Bryst,
Langt borte Dandsen at træde.

Saa gaaer det mig med det fængslede Sind:
Jeg maa fortryllet mig bøie
For hendes dandsende Zephyrtrin,
For Skjælmen i hendes Øie.

Nu spotter hun mig med Smil paa Kind,
Nu iler hun ømt mig imøde,
Og dette lokkende, vexlende Sind
Mig fængsler — men piner tildøde.

Et Godmorgen.

Hulde Mø! som bag Gardinet sover
Over Gaden hist paa første Sal,
Ei Du hører, jeg din Skjønhed lover,
At jeg sender et Godmorgen over —
Jeg er ei dit drømte Ideal! —

Var Du hist ved Comosøens Sletter,
Dandsed' i det flygtige Moment?
Slog Du der de muntre Kastagnetter?
Sang den mørke Yngling Dig Sonetter?
Saa var han vist ingen lys Student?

Eller saa Du Ridderne tournere
Med det skarpe Spyd mod Brystet vendt?
Kæmped' de til deres Donnas Ære?
Vilde de maaske din Farve bære?
Der var ingen fredelig Student?

Men om Du Dig drømmer hist paa Borgen
Eller ved Italiens blanke Sø,
Stedse vil for Dig jeg skjule Sorgen,
Stedse sende Dig et ømt Godmorgen,
Stedse kalde Dig min hulde Mø!

Sang og Sorg.

Med furet Pande, blegnet Kind
Han vanked' om med betynget Sind,
Som havde han Lyst til at græde.
Med Sang og med Dands
I Kjerternes Glands
Han vaktes til Liv og til Glæde. —

Hun var saa ung, hun var saa smuk.
Han traadte frem med forlegent Buk
Og standsede midt i Talen.
Med Sang og med Dands
I Kjerternes Glands
Hun svæved' med ham gjennem Salen.

Hans Kind blev rød, hans Pande glat,
Hans Øie blinked' ei længer mat,
Hun havde ham gjort til en Anden.
Med Sang og med Dands
I Kjerternes Glands
Hun vidsked' hans Furer af Panden.

Han blev saa ung, han blev saa glad –
Men Ungdom og Glæde blev splittet ad
Og Hjertets Haab henveiret
Med Sang og med Dands
I Kjerternes Glands,
Dengang hendes Bryllup blev feiret. —

Med furet Pande, blegnet Kind
Han vanker om med et sorgfuldt Sind;
Han kjender ei længer til Glæde.
Ved Sang og ved Dands
Og Kjerternes Glands
Han fristes saa let til at græde.

Vuggevise.

(Frit efter Körner).

Sov nu sødt! thi ved din Moders Hjerte
Føler Du ei Livets Kval og Lyst;
Dine Drømme kjender ei til Smerte,
Verden er for Dig din Moders Bryst.

Trende Gange smelter Kjærligheden
Rundt omkring Dig Livets Sne og Is,
Trende Gange aner Du et Eden,
Skaber Kjærlighed et Paradis.

Første Gang din Rigdom ei Du kjender,
Hvad Du eier ved din Moders Bryst,
Verden altfor snart dit Øie blænder,
Frem Du stormer i dens vilde Lyst.

Da! naar tætte Skyer mørkest true
Og Du føler først en Moders Savn,
Vil Du i et Kvindeøie skue
Nyfødt Haab i Kjærlighedens Favn.

Men omsider brydes Blomstens Stængel,
Og omsider Livets Slut vi naae,
Tredie Gang vil Kjærlighedens Engel
Da med Døden ved dit Leie staae.

Sov da sødt! thi ved en Moders Hjerte
Føler Du ei Livets Kval og Lyst.
Drøm da sødt! man drømmer ei om Smerte,
Naar man drømmer ved en Moders Bryst.

De to Vandringsmænd.

Den Ene stævner i Verden ud
Saa lystig og freidig i Sinde.
Han kjender ei Uveir, Regn eller Slud
Og ikke Modgangens Vinde.
De Torne, der dybt den Andens Fod
Paatrykke det blodige Mærke,
Beseirer enten hans Ungdomsmod
Eller Støvlesaalerne stærke.

Hver Hindring falder til Jorden mat,
Thi Lykken ved Ynglingen hefter,
Og Seiren gjør ham til „Karl for sin Hat"
Og styrker tifold hans Kræfter.
Han seer tilbage paa det, han har mødt,
Paa det, som vilde ham standse,
Men aldrig har han for Seiren blødt,
Og aldrig knækked' hans Landse.

Han svinger dristig sit gode Sværd,
Som hjalp ham tidlig og silde,
Han stolt beskuer de vundne Trophæ'r
Og priser sit gode Snille.
Han glemmer Lykken, som var ham med,
Som lod ham Triumpher feire.
Han seer Triumpher ved hvert et Fjed
Og pukker paa sine Seire. —

Den Anden vandrer den samme Vei,
Men Torne Fødderne stikke;
Et Sværd til at rydde dem har han ei,
Og Støvlen beskytter ham ikke.
Han vandrer dog fremad med freidigt Mod,
Endnu har han aldrig bævet,
Han vandrer fremad med blødende Fod,
Men Hovedet — det er hævet!

Den Andens Kræfter han har saavel,
Han bruger dem ogsaa hel mandig?
Han mangler hans Lykke, hans stadige Held
Og taber, men kæmper bestandig.

Ja, dristig fremad den Helt mon gaae —
Til lysere Regioner?
Thi Stolthed har han! han pukker paa —
De bristede Illusioner!

I Skoven.

Histude i den lyse, den grønklædte Skov,
Hvor Bækkene risle saa svale,
Langt borte fra Huse, fra Harver og Plov,
Hvor ikke man en Eneste spørger om Forlov
Til at tie eller tænke eller tale —
Derude gad jeg færdes og friske min Aand
Med Hornet i Bæltet og Bøssen i Haand.

Derude gad jeg jublende svinge min Hat
Og lytte til Lærkernes Triller
Og lege med Hjorten og Hinden Tagfat
Og synge høit om hende, mit Hjertes søde Skat,
Og glemme alle Sorger og Griller;
Og Ingen skulde følge min vildsomme Gang,
Og Echo kun høre min lystige Sang.

Og Hornet skulde tolke min Glæde og Lyst,
Og høit skulde Tonerne gjalde;
Om hende, jeg gjemmer saa dybt i mit Bryst,
Jeg skulde hæve kjækt og frimodigt min Røst,
Og Bøssen lystigt skulde knalde.
Thi Jægerens Liv er freidigt og frit! —
Men Jægerens Liv bliver aldrig mit!

En Skeptiker.

Hans Barndomsliv var lyst og klart og skjønt,
Hans Aand var frisk, men ikke af de stærke,
Hans rette Livcouleur var Lysegrønt,
Men morke Farver siden blev hans Mærke.
Thi alt som Ung han vænned' Øret til
Med Tro at lytte til hver skeptisk Sætning,
Og derfor kom hans Salighed paa Spil
Og tog hans Liv en høist usalig Retning.

Han skued' med en Christens frie Blik
Med Haab og Tro mod Lyset i det Høie,
Men Lyset blinded', og en Skade fik
Det stirrende, det tillidsfulde Øie.
Da svandt i Mulm, hvad før han havde seet;
Forført af Aandrighedens falske Huldre
Forladt han stod — han kaldte sig Athlet,
Da han et Intet bar paa sine Skuldre.

Og hvert et Ideal, han fordum saa,
Ja! som en skjøn og himmelsk Aabenbaring,
Han aldrig senere fik Øie paa,
Da først han pukked' paa sin Livserfaring.
Saa styrede han frem foruden Savn,
Foruden Plan og Tro paa Idealet,
Foruden Maal og Med — han naaede Havn,
Men Havnen! det var — Galehospitalet.

Odins Høi.

Hvor Sjælland bøier sit Hoved
For Sverigs kneisende Kyst,
Hvor Kattegat kysser det hvide,
Det yppigt høinende Bryst —

Hvor Bølgerne rulle mod Stranden
Med underligt stormende Magt
Og klæde de smilende Bredder
I fryndsebroderet Dragt —

Der sidder den gamle Odin
I ophøiet Majestæt,
Han sidder i Høien og venter
Paa Jætternes voxende Æt.

Fra dette sit høie Hlidskjalf
Saa vide skuer han ud,
Grant seer han sin Fremtids Skjæbne
Den gamle, kloge Gud:

At Ragnarokr vil komme
Og Jætterne tage fat,
At Høien vil styrte ud i
Det fraadende Kattegat.

De tumle jo alt dernede,
De brøle med liden Taal,
Men Secler skal komme og svinde,
Forinden de naae deres Maal.

Dog! bedre om aldrig det skete,
Thi styrter Høien engang,
Da kvæler den styrtende Kæmpe
Deres jublende Seirssang.

Hornbæk.

Her gik den syge Digter
Saa frisk i Aand omkring,
Her hviskede Bølgerne til ham
Tusind deilige Ting.

Her gik den fattige Digter
Med Hjertet, der var saa rigt,
Her skrev han om „Fiskerne“ dette
Vidunderlige Digt.

Her sorged' man, da han døde,
Thi Ingen fatted' hans Id.
Man glemte: I Glands og Ære
Han lever til evig Tid!

Slesvig.

(Ved Kong Frederik den Syvendes Død).

Der spiltes op til Bryllupsdands
Ved Kongeaaens Vande.
Flettet var alt en Myrthekrands
Til Brudens skjønne Pande.

Flettet den var med kjærlig Aand
Og tusind Ønsker om Lykke,
Men ak! den mangled den sidste Haand —
Nu bliver den aldrig et Smykke!

Der spiltes op til Bryllupsdands
Ved Kongeaaens Vande,
Men sikkert visner den Myrthekrands
Til Brudens skjønne Pande.

Og Sangen tier. Den skjønne Klang
Har Bryllupscitheren mistet.
Og synges der, er det — en Svanesang,
Thi Citherens Strenge bristed'.

Peter Evald Koenig.

Stud. jur.

(Død den 29de Mai 1866).

Han kom til Staden som ung Student,
Han kunde være sig selv bekjendt,
Og Fremtiden stod ham aaben.
En Pande saa klar, en Aand saa rig,
Et Hjerte, der aldrig kjendte til Svig —
Se, det var Ridderens Vaaben.

Og der var Flugt i hans lette Fod,
Og der var Kraft i hans Ungdomsmod,
Men Legemets Kræfter svigted'.
Dog stævned' han frem over Bjerg og Dal,
Vel stundom mod et Fixerideal,
Som Phantasien ham digted'.

Men tog end stundom han feil af sin Vei —
Og hvem tør vel sige, han gjorde det ei,
Naar Aanden og Hjertet var vækket? —
Han vendte bestandig tilbage igjen,

Og flux gik han fremad, den ydske Svend,
Hvis Mod ret aldrig blev stækket.

Da kaldte Danmark med sukkende Røst,
Og han laa syg med stonnende Bryst,
Men Hjertet friskt monne banke.
Han reiste sig flux, tog Bossen i Haand
Og spotted' ad alle de hæmmende Baand,
Der Begeistringen trued' med Skranke.

Bedrøvet og harmfuld han vendte hjem.
Paany han styrede freidig frem;
Han vilde ei Hindringer kjende.
I hans Sjæl var der Ild, i hans Aand var der Krudt,
Men hans Legeme svigted', dets Kraft var brudt —
Og nu er Kampen tilende.

Thi hans Liv var en Kamp fra først til sidst,
Hvor Aanden gik af med Seir forvist,
Og mer kan der ikke kræves.
Han kom ei til Maalet, men den, der som han
Har lært sine Venner at kjækt holde Stand,
Han har ikke levet forgjæves!

II.

Palimpsester fra 1864.

En Balvise.

Der gaaer Dands i Borgegaard,
Vildtydsken dandser med udslaget Haar;
„Manden“, ham med den store Næse,
Tænker nok lunt paa en lystig „Française“ —
Til de tydske Provindsers Opdragelse hist ved Rhinen.

Der gaaer Dands ved Weichselens Skjød,
Det er en Dands paa Liv og Død!
Se, hvor de snoe sig — det er Folk a'
Dem, der kan dandse Mazurkapolka!
Høre I Hestenes Vrindsken, Kuglernes Hvinen?

Ridderen dandser med Sporer paa,
Rød er Baretten og Spenceren blaa;

Trommerne hvirvle, Trompeterne blæse —
Det er den deiligste Polonaise!
De, der døe i hin Kamp, har dog levet paa Jorden!

Hilsen vi sende den dristige Flok,
Den, der staaer fast for Kosakkernes Choc!
Uf! for de kildre med lange Landser,
Ret en afskyelig „Lancier“ de dandser.
Men trods Murawieff — „ist Polen noch nicht verloren!“

Her i Holsten og Slesvig, paa Als
Dandse vi fort paa „den gamle Vals“;
Valsen er holstensk, forslidt Melodien,
Men vi faae snart nogen Øvelse i 'en;
Vi har nu dandset den samme saa tidt herhjemme.

Oppe bag Dannevirkes Mur
Sidder Orchestret fint paa Lur;
Instrumenterne herligt passer,
Der er især nogle prægtige „Basser“,
Muntre Gutter, som nok skal spille første Stemme.

Tydsken den store Tromme slaaer,
Det er jo Noget, som han forstaaer;

Jens har lovet at ville slaae kjæk en
Touche paa Prætendentens „Bækken“;
Og saadanne Lofter ere slet ikke gale!

Flinkt Musikanter, spil op! spil op!
Nu skal vi ha'e os en lystig Galop.
Han har for Slesvig forlængst inclineret,
Nu skal han nok blive engageret,
Og vi vil forsoge at dandse en ordenlig Klapsfinale!

En Vise

om Kjøbenhavn i Januar 1864.

Nei, hvilket Rore! kom, skal I høre!
Jo, vi er kommet yndigt op at kjøre.
Med Sværd ved Belte som svære Helte
Vi føle godt, at vi kan ikke vælte.
Vi kjøre trostigt, for det er lystigt
At rives ud lidt af den vante Sphære.
Forfrisket føler man sig og brøler:
I Danmark er der ganske godt at være.

Vi har det deiligt! — Lidt ubeleiligt
For Øieblikket Tydsken staaer ved Grændsen.
Men ei vi frygter, thi Bæstets Røgter
Staaer ligeoverfor, en dansk „Jean Jensen“,
Som længes efter at prøve Kræfter
Med denne fæle tydske Probenreuter.
Og derfor more sig Smaa og Store
Med ugenert at løbe svært paa Skøiter.

Her discureres, politiseres,
Og alenlange Karle indqvarteres.
Forresten Fleres Qvarter casseres,
De gode Herrer, de vil ei generes.
Ja, de gjør Kvalm nok — „de faaer ei Halm nok
Og heller ikke Varme, Lys og Gas nok";
Saa vil de endeligt kunne vende
Sig lidt i Sengen — „men de har ei Plads nok".

Paa Østergade med unge, glade,
Skjøndt sørgeklædte Damer stadig sees vi.
De kjøbe Garnet til Dæggebarnet,
Som gaaer og fryser fælt paa Post i Slesvig.
Hans Pusselanker i deres Tanker
Er Noget, som de maae med Varme holde.
Ja, Jeres Fødder, I gjæve Rødder,
De spille nutildags en Hovedrolle.

Ja, vi vil kæmpe og ei med Lempe,
Den Plan vi her i Byen monne fatte.
Lad Jens nu slaa's saa, som sagt, for os, saa
Skal vi nok gi'e Lidt til hans Efterladte.

Ja denne Krigstid, det er en fix Tid,
For der er Liv og Lyst paa alle Kanter,
Og Alt florerer — hvis Folk fallerer,
Saa kan de altid blive Intendanter.

Lad Tydsken true! Vi vil ei grue,
Vi sidde lunt i vores lune Stue.
Men være bange som nu saa Mange —
Det var ved Gud formeget at forlange.
Nei, vi os fryder, vi Livet nyder,
Vi tordner dygtigt løs i vore Blade!
Vi tappert skryder! Vi Bidrag yder! —
Saa kan man roligt gaae paa Masquerade.

Ved Dannevirke.

Nu er den altsaa stormet frem,
Den tætte tydske Skare.
For anden Gang vort Fædrehjem
Vi skulle nu forsvare.
Vi prøved' vore Kræfter før —
Da sidst de banked' paa vor Dør,
Vi banked' frit igjen, saa de blev tamme.
Og nu, de komme hid som Gjæst
For anden Gang, det var vist bedst,
Ifald vi atter gjorde just det Samme.

Vel er den Tydsker fælt paa Spil
Med mange slemme Finter,
Som nu: han komme skal hertil,
Naar netop det er Vinter.
Nu bygger Isen stærke Broer,
Hvorfor han nok saa fiffigt troer,

At Vinteren skal klare hele Legen.
Det gaaer nu over min Forstand;
Jeg mener nu, om Vint'ren kan
Man lettest vise Fyren Vinterveien.

En hel Del Kulde vel vi fik,
Men det vil gi'e sig siden.
Naar skjønne danske Pigers Blik
Os følger hist i Striden,
En Usling den, som daarligt stred!
Ja, deres ømme Kjærlighed
Gjør flux til Helt enhver forfrossen Stymper,
For To man allermindst kan slaae,
Man bliver varm fra Top til Taa,
Især da det er „Kjærlighed med Strømper".

En saadan Kjærlighed gjør godt,
Den luner under Frakken;
Den gjør en Hytte til et Slot
Og til en Borg Barakken;
Den farver med et Rosenskjær,
Den varmer Hjertet paa Enhver —

Om Varmen just ei derfor bliver tropisk —
Den virker som et Trylleord,
Man føler selv sig stolt og stor,
Mens Tydsken bliver næsten mikroskopisk.

Vi ved jo, vi er Herrer her
I Slesvigs Kæmpesale!
Og kommer Tydsken os for nær,
Han skal det dyrt betale,
Thi Slesvigs Jord af Brødres Blod
Er vædet næsten Fod for Fod,
Ja, denne Grund er vor — den Grund er skjellig!
Og dobbelt ville vi staae fast,
Thi her Kong Frederiks Hjerte brast,
Og derfor Slesvigs Jord er dobbelt hellig!

Her hviler og en Helteslægt
Fra „Otte—Niogfyrre“,
Og Gravens Fred vil Tydsken frækt
Forhaanende forstyrre.
Men derom vil vi ogsaa slaa's —
O! der er Grunde nok for os

Til djærvt at værge Slesvigs skjønne Have.
Vel er de mange, vi kun faa,
Men vi bør mindes, at vi slaae
For vore faldne Brødres Kæmpegrave.

At Danmark er et lidet Land,
Man lader os erindre.
Just derfor ei vi taale kan,
Det bliver endnu mindre!
Just derfor har vi Næb og Kløer,
Naar Tydsken kommer til vor Dør
Med Forbundssmedens fine, falske Dirke. —
Bred Dig da frit, vort gamle Flag!
Vi kæmpe for en hellig Sag —
Ja, det er dog vort bedste Dannevirke!

Efter Dannevirkes Rømning.

I.

Fr. VII.

Din Tanke søgte mod dit Kæmpeværk,
Da nys dit danske Hjerte monne briste.
Thi har Soldaten følt sig stolt og stærk
Paa Thyras Vold — Du var ham nær, han vidste.
Naar Natten sænked' hist sig mørk og kold,
Da kom Du med din Stab, med „Ryes Brigade".
Bestandig svæver I om Thyras Vold —
Dog har man ment, vi maatte den forlade.

II.

Den 11te Februar.

(Aarsdagen for Svenskernes Storm paa Kjøbenhavn).

Fjenderne sig mægtigt fylked'
Frem mod Kongens Kjøbenhavn.
Kongen stod i Folkets Kreds, og
Kongen delte Folkets Savn.

Fjenden stormed', men for vegt var
Fjendens Sværd for Danskens Bryst;
Det var dækket af et Pantser,
Drevet af Kong Frederiks Røst.
Bryst ved Bryst — et herligt Brystværn!
Brødres Blod blev Jordens Drik.
Dansken lever, om hans Drot end
Dobtes ikke: Frederik!

III.

Danmarks Vaaben.

Løven segned'! Danmarks Løve
Ligger, saaret dybt i Brystet.
Skulde den for sidste Gang sin
Stolte Manke have rystet?
Skulde den ei længer skytte
Skjoldet, som dog ei er knækket?
Mægtig Sorg dens Aasyn mærker,
Men dens Mod er ikke stækket.
Snart den springer op trods Smerter,
Saa det runger over Sø,
Dristigt luer, danske Hjerter!
Danmarks Løver kan ei døe?

III.

En Hverdagshistorie.

Sneen fyger for susende Vinde
I en vild, i en hvirvlende Flugt,
Alt imedens jeg sidder herinde
Og kan finde det Hele saa smukt.
Der er Ild, der er Kraft der i Vrimlen,
Der er Lyst i den stormende Færd,
Den har faaet Humeuret i Himlen,
Og den mener at bruge det her.

Men dens Boltren faaer Ende paa Gaden,
Naar en Dynge den tager i Favn.
Ja, saa er den jo Borger i Staden —
Det er fint! her i Kongens Kjøbenhavn.
Men dens himmelske Kraft er forsvunden,
Naar den ender sin lystige Dands.
Har paa Jorden den Borgerbrev vunden,
Med Humeuret den snart gaaer — tilvands.

Sangen om Hr. Sommer.

En Ungersvend vimser i den nysselige Bod,
Svedsker og yndelige Blommer!
Og hver en liden Terne er Ungersvenden god,
Som nede hist i Urteboden kommer.

Thi Ungersvenden grundigt sig paa Tingene forstaaer,
Paa Svedsker og yndelige Blommer!
Og saa har han det deiligste, krøllede Haar,
Og han holder ott'ogtredsindstyve Tommer.

Saa snakker han saa sødt om det sødeste Pjat,
Om Svedsker og yndelige Blommer!
Saa spørger han saa listig: „De ønsker, min Skat?“ —
Og saa hedder han Angelius Sommer.

Og saa hveranden Sondag — „ja, tænk, hvor han er flot,
Den Hersker over kvindelige Blommer! —
Han inviterer Terner til „Bellevie“ blot
For at prise den danske Skjærsommer.

Der viser han sig som spenderende Mand,
Speciefyldt er hans Lommer!
Ternen han tyller med meget varmt Vand,
Forsat med en dygtig gammel Romer.

Og hun bliver saa varm, og hun styrter i hans Arm —
Den Fisker efter kvindelige Blommer! —
Ternen hvisker saa ømt ved hans ternede Barm:
„O, Du yndige Angelius Sommer!“

Men i Tidernes Løb hvor vil Handsel han faae,
Naar med Svedsker og syltede Blommer
Han aabner en Bod under Firma som saa:
Peter Christian Angelius Sommer.

En Kæmpevise.

Fra Riddersalen man hører Musik,
Seer Lys i de tusinde Kjerter,
Og Damer og Riddere skuer Ens Blik,
Og alle de spille med Hjerter.

Hr. Peer, Hr. Poul og saa jeg, vi er skudt,
Vi gaae med de sukkende Hjerter,
Se, jeg har lidt Haab, men de To er caput,
Og denne Tanke dem smerter.

Hr. Peer og Hr. Poul gaae omkring som i Drem
Alt under de flammende Kjerter;
Thi Lys og Musik slaaer nok Ho'edet paa Søm,
Naar Frøk'ner har Plads i Ens Hjerter.

Hr. Peer paa Hr. Poul er utroligt jaloux,
Hr. Poul gaaer med skinsyge Smerter.
De see til hinanden, saa det er en Gru,
Med truende fæle Gebærder.

Thi Frøken Maria, den væneste Maar,
Rumsterer i Herrernes Hjerter;
Hver troer, at den Anden i Kridthuset staaer,
Og mig er det netop, som er der.

Nu dandser Hr. Peer med Frøkenen ud
Alt under de flammende Kjerter.
Hr. Poul udtordner en Hævn ved Gud
Og raser med fæle Gebærder.

Saa dandser Hr. Poul, og ved Salens Væg
For Hr. Peer ei Andet er der
End bister at flaae i sit Overskjæg —
Det gjør han, og det saa det smerter!

Hr. Peer slænger kraftigt en Handske frem
Alt under de flammende Kjerter.
Hr. Poul tager Handsken med sig hjem. —
Saa slaaes de to krænkede Hjerter.

Hr. Peer faaer Læberne lidt lædert,
Og Saaret betydeligt smerter;
Men Hr. Poul fik unægteligt Næsen skamfert —
Det hjalp paa de saarede Hjerter!

Hr. Peer og Hr. Poul ei Leilighed fik
Til Elskov for lutter Smerter. —
Saa holdt jeg mit Bryllup med Sang og Musik,
Med Dands og med flammende Kjerter.

Et Frieri.

„Hør, lille Lise! — ja, nu maa det frem,
Saa lad det enten briste eller bære! —
Hør, lille Lise, Peter elsker Dem,
Vil De hans egen, lille Kone være?

Vel er jeg kun en fattig Ungersvend,
Det siger jeg Dem ærligt til itide,
Men dog vort Liv skal svinde lystigt hen,
Hvis De vil trofast vandre ved min Side.“ —

„Hør Peter, De er Bybud, og som Bud
Saa maa De vandre Verden om, den vide;
Hvor troer De nu, at jeg kan holde ud
At trave saadan om ved deres Side?“

Prosa.

Høit i Træet en Lærke slaaer
Sine jublende Triller;
Grenen er gold, hvor Sangeren staaer,
Men Solen paa Bladene spiller.

Ak! da kommer dens Mage hid,
Den kan nu slet ikke kvidre:
„Byg dog en Rede, og spild ei din Tid;
Opsæt den Sang indtil vid're!“

Husfred! det er et Baand og en Tvang;
Madmo'er giver et Schema,
Trællen følger, — da kvæles hans Sang
I det prosaiske Thema. —

Lystigt og freidigt og modigt han sang,
Jublende sang han — „Ja—a! men
Hører han aldrig dog op engang?
Faaer han dog aldrig Examen?“

Epigrammer.

Du sukker, men ved ikke ret for hvad,
Du ønsker Dig et Foryngelsens Bad,
Alt Gammelt skal kastes paa Døren.
Du bliver gift — suk ikke, min Ven! —
Foryngelsen kommer og Badet med den,
Hun vadske vil dine Øren.

To røde Læber, to hvide Arme,
Og brændende varm er Kjærligheden;
Vel lider din Middagsmad under den Varme,
Thi Stegen bli'er brændt og Vællingen sveden.

(Paa Nakkehoved, der skylder Fyrinspecteur Faber en Del af sin Skjønhed).

„Hvo gav Dig disse Egenskaber?
Og Echo svarede: en Skaber."
Aber
Det mente nok igrunden — Faber.

(Til en daarlig Skuespiller).

Farvel, Du Brave, der gaaer din Vei!
Alt længe Du Publicum pinte,
Thi naar Du var lystig, saa kjeded' man sig,
Og naar Du var tragisk, man grinte.

Diamanterne.

Sneen bredte sig paa alle Kanter,
Solen skinnede saa smukt derpaa.
Klare, lyse Glimmerdiamanter
Rundt omkring det blændte Øie saa.

Og jeg greb i Sneen, hvor de vare,
Tog dem op, beundred' dem paastand.
Ak! de svandt, de smelted', og de klare
Diamanter blev — det rene Vand. —

Hun var nydelig. Med hellig Varme
Jeg beskued' denne Diamant,
Og jeg favned' den i mine Arme,
Og jeg Plads i hendes Hjerte fandt.

Og hun smeltede. Det gik med hende
Som med Sneen -- Vand var hendes Aand.
Vogt Dig for at komme til at brænde,
Skjønne, indholdsløse Lilievaand!

Den fæle Vinter.

Hvor Vint'ren dog er fæl iaar,
Saa kold og saa afskyelig!
Det føler man tilfulde, naar
Man blev forlovet nylig.
Der sidde vi fra syv til ti
Blandt Tanter og Cousiner,
Han taler høit om Poesi,
Mens jeg maa sye Gardiner.

Og der var dog saa Meget, som
Vi skulde debatteret,
Som vi to kunde tale om,
Naar Ingen os genered'.
Men nu, mens Kulden er saa haard,
Vi maae jo blive inde
Og gjemme -- vel til næste Aar --
Alt, hvad vi har paasinde.

Ak! Vint'ren er saa grumme lang,
Den faaer jo aldrig Ende.
Men kommer Sommeren engang,
Som dog maaske kan hænde,
Saa vil vi gaae i Haven tidt,
Saa tændes Glædens Kjerte,
Saa vil vi rigtig tale frit
Om, hvad vi har paa Hjerte.

Ja, vi vil gaae i Haven ned,
Og i dens dunkle Gange
Vi taler om vor Kjærlighed
Og høre Fuglesange.
Der skjules vore Kys saa rart
Af Buskens grønne Toppe,
For det er rædsom flaut, saa snart
At de kan see det oppe!

Før Ballet.

Klokken var otte. Vognen stod
For Døren, meldte en Tjener.
End af et sidste Blik hun lod
Sig beundre af Slægt og Venner.

Vel var det værd at skue paa,
Det Billede, Speilrammen favned',
Da for sidste Gang hun til Afsked saa,
Om ikke lidt Ynde hun savned'.

Hun rev sig los — jeg forstaaer det ei!
Hvis i Speilet et saadant Billed'
Mit Øie mødte, ja! hvis det var mig,
For et Speil jeg for Livstid mig stilled'.

Da skued' jeg ind i de Øine blaae,
Dem, der kunne saa Meget sige,
Og hvad — det skulde jeg snart forstaae
Og skulde det tyde saa lige.

Den høie Pande, den mørke Lok,
De Læber saa svulmende fulde,
Den smidige, ranke Figur! — jeg nok
Udenad lære det skulde.

„Farvel! Farvel!“ for mit Øre det klang,
Jeg fanged' det op forvirret.
Uvilkaarligt jeg ned ad Trapperne sprang,
Slog Trinnet ned og — stirred'.

„Mor Dem! Farvel endnu engang!“
Et underligt Suk jeg horte.
Pidsken smelded', og Hestene sprang,
Og hun, mit Haab! — hun kjørte.

Barcarole.

Kom, Du søde Lille,
Kom i Baaden ned!
Luften er saa stille,
Kom, min Kjærlighed!
Roligt Bølgen hviler;
Frygter Du vel mer?
Venligt Søen smiler —
Det er Dig, den seer.

Her er ingen Fare,
Ingen Grund til Frygt!
Kom og ræk mig bare
Dine Hænder trygt.
Sæt din Fod paa Kanten —
Nu et lille Spring! —
Det var jo min Sandten
Ingen Verdens Ting!

Du skal sidde bagi,
Agterud, min Skat!
Sæt Dig der, og tag i
Denne Rorpind fat!
Du skal styre, Kjære,
Mens jeg trække maa.
Saadan skal det være —
Ikke sandt, Du Smaa?

O! hvi kan jeg ikke
Altid sidde saa,
Salig Vellyst drikke
Af dit Øies Blaae,
Lifligt mig beruse
I din Læbes Smil,
Du, min unge Muse
Med en græsk Profil?

Nei! det kan jeg ikke,
Jeg er ikke fri.
Søde Frederikke!
Timen er forbi.

Styrbord nu med Roret!
Vi maae vende hjem —
Jeg skal paa Contoiret
Inden Klokken fem.

Hun var vel ei!

Hun var vel ei just Skjønhedsidealet,
Der svæver for en fyrig Drømmers Blik,
Men dog bevæged' sig den Smaa i Shawlet,
Som om hun Vink fra selve Gratien fik.
Naar let hun svæved' frem i Dandsens Vrimmel
Og Liv og Ynde sig til Et forbandt,
Hun var en Sol paa Pavillonens Himmel
Og jeg en circulerende Drabant!

Hun var vel ei en nysudsprungen Rose,
Der bly sig dolger for et dristigt Blik,
Og endnu mindre nogen sky Mimose,
Der knipsk sig lukker — en forbistret Skik!
Hun var et Trold saa fuld af Skjælmerier,
Saa tydeligt kun skabt for Spog og Dands,
At Valsens lette, muntre Melodier
Gav Foden Vinger, Øiet dobbelt Glands!

Hun var vel ei — ja meget, meget mere,
Hvorpaa jeg lægger meget liden Vægt.
Hun var en yndig Datter af Cythere,
Og hendes Smil var skjælmsk og Øiet kjækt.
Og hun var lutter Fyrighed og Flamme,
Og derfor har jeg baade følt og seet:
„Hvad ei hun var" bør være mig det Samme,
Da „hvad hun var" mig gjorde til Poet!

En Complex af Gaader.

Jeg har fordybet mig i disse Lokker,
De tætte, sorte, snoete Trylleringe!
Jeg er snoet med — hvordan? det ved jeg Pokker!
Som Klapperslanger de mit Væsen tvinge.

Mit Øie slipper ei de mørke Gaader,
Det følger svimmelt med de dunkle Fletninger,
Hvis dristige Mystik saalidt jeg raader
Som Conferensraad Sibberns længste Sætninger.

Og hendes mørke Øies klare Straaler
Fortæller om et Dyb af Ild og Lune;
Men saa forgjæves jeg paa Afstand maaler
Det tause Dyb som raader nogen Rune.

Og Munden lokkende, men dunkelt taler
Kun med et Smil, der sig om Læben lister,
Et sælsomt Smil, der frister til Skandaler,
Men som paa Forhaand leer ad den, det frister.

Skraasoverfor mig boer nu disse Gaader,
Som jeg fra Vindvet daglig er ifærd med;
Men al min Forsken, som dog Intet baader,
Jeg burde vistnok hellere la'e vær' med.

Hun er en Bog, jeg ei forstaaer at læse;
Den er for mig saa dunkel som Hebraisk —
Men jeg kan ogsaa see paa hendes Næse,
At hun nok af Naturen er mosaisk.

Til en Dame.

Et Syn jeg saa. Det straaled' for mit Blik —
En Kvindeskikkelse saa ren antik!
Skjøndt kold som Marmor, den mit Hjerte hilded'.
Og aldrig denne Tanke mig forlod:
Gid Du som en Pygmalion forstod
At aande Liv i dette Marmorbilled'!

Men Ingen lytted' til min tause Bøn,
Og Ingen hørte mine Suk i Løn,
Og Ingen aned', hvad jeg længtes efter.
Jeg gik saa ensom og forladt omkring
Og brød mig ret om ingen Verdens Ting
Og haaned' mine jammerlige Kræfter. —

Da saa jeg Dem igjen ved Sundets Bred,
Og Hjertet jublede saa glad derved,
Fornøiet med sin tarvelige Lykke.

Thi Roser farved' Kindens Alabast,
Og der var Liv i Deres Øiekast,
Men Læbens Smil var dog det bedste Smykke.

Vel var det ikke mig, der havde vakt
Den skjønne Statue med Guddomsmagt
Til Liv og Lyst, til Kjærlighed og Glæde!
Vel dvæled' ei paa mig det klare Blik!
Vel var det ikke mig, der Smilet fik! —
Ak nei, o nei! men jeg var dog tilstede.

Jeg spurgte smaalig ei om Mit og Dit —
Jeg kunde see den lille Favorit,
Der under Hatten skjælmsk og listig titter,
Jeg kunde see den kysse let og lind
Paa Deres blode, rosenrøde Kind —
O, var jeg en af Deres Favoritter!

Fjeldsøe & Gandrups Bogtrykkeri.

